

[Elna Munch.]

Herunder gaar naturligvis, at Lægen ikke maa omtale sine Patienter og deres Sygdomme; men jeg kan give det medicinske Fakultet Ret i, at det maaske er noget for vagt udformet. Der har ogsaa for nylig fra Lægers Side været anket over, at Lægen ifølge Socialloven kan have Pligt til at opgive Navne paa veneriske Patienter. Jeg tror, at det er uheldigt, og at man ved given Lejlighed burde rette dette Forhold.

Efter § 17 i Folketingets Affattelse af Lovforslaget er indført en ny Paragraf, som handler om den Læge, der træder i Samarbejde med Lægfolk, som tager syge i Kur paa en saadan Maade, at det er egnet til at bibringe Almenheden den urimelige Forestilling, at Behandlingen sker efter Lægens Anvisning eller paa hans Ansvar. Det er interessant at se denne Paragraf, som oprindeligt fandtes i Ministerens Forslag; dukke op i Landstingets Affattelse, naar man tænker paa, under hvilke Forhold den i Folketingets Udvalg blev foreslaaet slettet. De, der dengang var kede af, at den skulde slettes, kan kun med Glæde hilse, at den er blevet genindført.

I Lovforslagets nuværende § 24 har Landstinget indført en betydningsfuld Ændring; som i høj Grad vil støtte Kvaksalverne. Det har været en fremherskende Anskuelse allerede i Kommissionen, at man ikke skulde forbyde Kvalsalvernes Virksomhed, og jeg deler ganske denne Anskuelse, bl. a. fordi jeg tror, at hvis vi forbød Kvaksalvernes Virksomhed, vilde der danne sig Menigheder om dem, og det vilde være saare risikabelt. Men jeg erkender, at det ligger uden for enhver Diskussion, at man paa Forhaand maa anse den Læge, der har 8—10 Aars Uddannelse eller mere bag sig, for at være mere kvalificeret end den Mand, der ingen har. Men man kommer nu engang ikke udenom, at der er mange Mennesker her i Landet, som mener, at de er helbredet, eller mener, at de kan blive helbredet af Kvaksalvere, og dem kan man jo ikke være Formyndere for. Men paa den anden Side er det fuldstændig nødvendigt at være paa Vagt over for Ikke-Lægers Behandlinger af syge, i særlig Grad fordi de i de fleste Tilfælde ikke kan stille en Diagnose. Derfor maa ethvert Fejlgreb straffes strengt.

I Lovforslagets oprindelige Form lod den paagældende Bestemmelse saaledes:

„Tager en Person, der ikke har Autorisation som Læge, syge i Kur, og udsætter han derved nogens Helbred for Fare, straffes han med Bøde eller Hæfte.“

Dette blev i Folketinget ændret til:

„udsætter han derved uomtvisteligt nogens Helbred for Fare“.

Det vil i Virkeligheden sige det samme. Saa snart det overhovedet ikke kan bestrides, at Patientens Helbred er udsat for Fare, saa straffes den paagældende Kvaksalver. Men nu har Landstinget ændret det derhen, at der skal være en *paavisselig* Fare, Faren skal altsaa direkte kunne paapeges. Der skal nu foreligge en konkret, paavisselig Fare. Man indskrænker altsaa Omraadet, hvor der kan straffes, ganske betydeligt.

Det er i Sandhed en stor Favør for Kvaksalverne. Jeg tror, at den højtærede Indenrigsminister forstod det paa en anden Maade, men jeg tror, at min Anskuelse er den rigtige. Lad os tænke os, at en Kvaksalver behandler en Kræft-Patient f. Eks. med Massage eller Hokusfokus, paa hvad Maade det nu er. Kvaksalveren kan ikke selv stille Diagnosen; han ved ikke, hvad Manden fejler, han aner ikke, hvad han udsætter ham for — ellers vilde han efter al Sandsynlighed aldeles ikke behandle ham —, men selve det, at han behandler Patienten, udsætter uomtvistelig Mandens Helbred for Fare. Men det er aldeles ikke givet, at Patienten i og for sig bliver daarligere i de otte Dage, han behandles af Kvaksalveren, i alt Fald ikke *paavisselig* daarligere, og i saa Fald kan Kvaksalveren ikke straffes efter Landstingets Affattelse.

I Slutningen af § 22 i Folketingets Forslag har man slettet Ordene: „og er taget i Kur uden Samtykke af Værgen“. Naar man har indført disse Ord i Folketingets Forslag, er det, fordi man fandt det ulogisk, naar man i det hele tolererer Kvaksalveren, da at straffe ham med skærpet Straf, ja, endog med Fængsel, hvis han behandler et Barn, som Forældrene bringer til ham.

I § 23 har man slettet Ordene: „som er Genstand for vederlagsfri Behandling“. Denne Ændring maa siges at være uheldig. Noget helt fyldestgørende Udtryk er det maaske ikke, naar man siger: „som er Genstand for vederlagsfri Behandling“. Men det dækker dog over de fleste smitsomme Sygdomme, som er nogenlunde alvorlige. Det er fremhævet, at en Sygdom som Kighoste ikke kommer ind herunder. Jeg vil nu gerne nævne, at jeg kender flere Børn, som er blevet behandlet for ondartet Kighoste ved homøopatiske Midler, fuldstændig kvaksalverisk, og ganske uskadeligt. I tidligere Tid forstod Lægerne ikke at helbrede Kighoste, da lod de Patienten hoste, i 18 Uger var det vist. Nu har de Midler, saa de baade kan lindre Hosten og ogsaa